

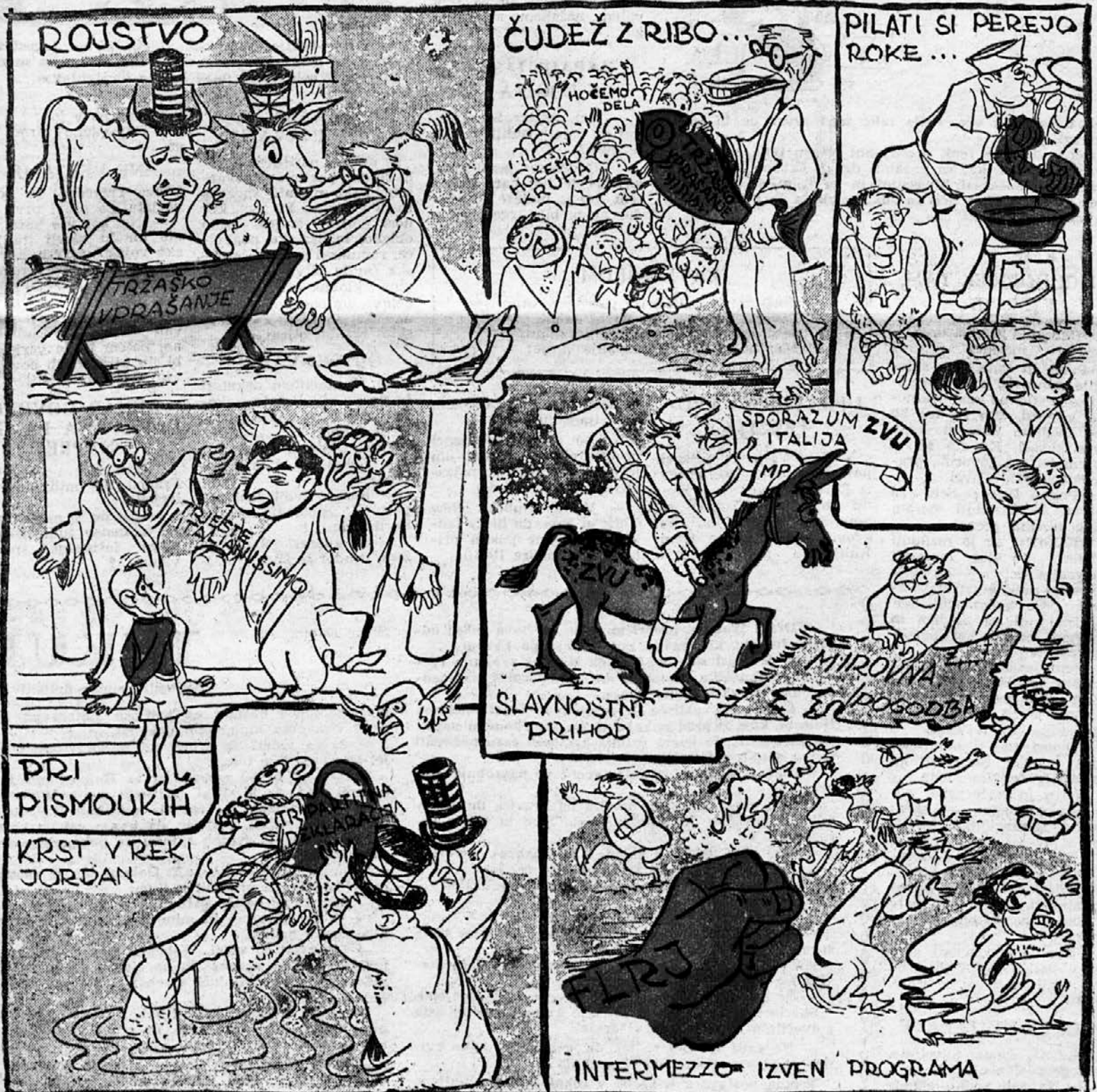
ION-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO SREDO

Štev. 41

MAJHNE SVETOPISEMSKE KOREKTURE

Stari triki — dobri triki

»...Obračamo se k vsemogočnemu, da bi našli način, da bi bila Italija danes ali jutri na višini svoje velike zgodovine od včera...« (Giuseppe Pella, govor v parlamentu.)

»Poslušaj, bog oče. Pella tako tepo prosi, da bi pomagal Italiji...«
 »Nehaj mi že s temi prošnjami! Nisem tako neumen, da bi pozabil, kot so pozabili drugi, kakšne je na ta račun že počel Mussolini in za njim de Gasperi ter drugi podobni tiči! In zdaj polzkuša še Pella s takimi starimi triki...!«

Miha Klop:

IŠČI DOBIČEK TAM, KJER JE...

(Moralna zgodba brez morale)

Peter in Pavel sta sklenila napraviti dobro »kupčijo«. Peter bo zvalil kmeta v gozd, Pavel mu bo pa medtem ukradel doma vse kokoši. Ko sta se o vsem lep dogovorila, pravi nenadoma Pavel:

»Prav, Peter! Sem za stvar, samo dobiti moram dve tretjini plena!«

»Kako?!« se je razhudil Peter, »po stari lopovski navadi si deliva — na pol!«

»A — ne!« je vztrajal Pavel. »Če hočeš, daj dve tretjini, ali pa pojdem in povem kmetu, kaj nameravaš...«

Peter je začel Pavla lepo pregovarjati, toda čim bolj ga je pregovarjal, bolj trmast je bil Pavel. Nenadoma pa pravi Pavel:

»Dobro, naj ti bo! Delal bom s teboj, toda dati mi moraš tri četrtine plena...«

Petru je vzelo sapo: »Kako vraga — sedaj hočeš že kar tri četrtine...?«

»Tri četrtine!« je vztrajal Pavel. »In če kmalu ne pristaneš, bom moral zahtevati štiri petine...!«

Tedaj pa je bilo Petru dovolj:

»Hudiča!« je zarjul. »Ali si pošten lopov, ali pa si... ali pa si... — Italijan!«

POKLIČNE TEŽAVE

— Ali vedno jecljate, signor poslanec?

— Ne, zelo redko, signor dottore, samo takrat, kadar govorim resnico!

RAZLIKA

V hišo Janoš bačija stopi »ljudski vzgojitelj« in pravi:

— No, Janoš bači, skrajni čas je, da tudi vi stopite v kmečko delovno zadrugo!

— Dobro — pravi Janoš bači, — toda najprej mi povejte tovariš, kakšna je razlika med starim in novim programom naše vlade?

— Pogledjte, Janoš bači, — mu razlaga »ljudski vzgojitelj« — to je zelo enostavno! Prej nismo nikogar nič vprašali, ampak smo slehernega enostavno nagnali v zadrugo!

— In sedaj?

— Sedaj pa najprej vsakega vprašamo in ga šele potem naženemo v zadrugo...!

ZAPADNJAŠKA LOGIKA

— Hej, mister Sam, zakaj pa dajete Italiji to, kar ni vaše?

— Goddam, gentlemen, kaj hočete, naj barantam s tem, kar je moje?! To vendar ne bi bila trgovina!

ZAVEZNIKOM

Gospodje z zahoda, le eno vprašanje: Povejte iskreno, kaj vi bi dejali, če drugi bi z vašo zemljo barantali? Mar ne bi zgubili zaupanja vanje?

UPRAVIČENA PROTEKCIJA

V New York je prispel nov transport izseljencev iz Evrope. Takoj po prihodu ladje v pristanišče so ameriške oblasti kar na krovu ladje izročile trem Italijanom iz transporta

potrdila o ameriškem državljanstvu.

Ko so ostali priseljenci protestirali proti temu, jim je ameriški uradnik pojasnil tale ukrep takole:

— Veste, ljubčki, New York ni Trst, da bi ga lahko lepega dne pustili priključiti k madre Italiji!

— Dragi Watson, prepričan sem, da bova tukaj odkrila dubove, ki strašijo zadnje čase po Evropi...

Tako je dejal slavn Sherlock Holmes svojemu zvestemu pomočniku Watsonu, ko sta prispela na mednarodno politično pokopališče.

— Čudno pokopališče, je zamišljeno dejal Sherlock Holmes, kdo bi pred nekaj leti, ko smo končali vojno, mogel misliti, da bomo v tako kratkem času pokopali toliko svojih prijateljev...

Watson je z žepno baterijo svetil po nagrobnikih in bral:

»Tukaj počiva v cvetu mladih let pravica do samoodločbe narodov. Neutolaženi stric Sam in ostalo sorodstvo...«

»Tukaj smo pokopali sklepe Atlantskega povelja. Naj jim bo lahka zemlja! Samy, Johnny, Josif...«

»Tu leži rasna enakopravnost. Globoko užaloščeni McCarthy in Co.«

Sherlock Holmes je previdno siknil:

— Ugasni luč, Watson! Za tale spomenik se bova spravila in čakala, da odbije polnoč...

Watson je v temi pogledal na fosforescirajočo številčnico ročne ure in zamrmral:

— Se pol ure manjka. Prezgodaj sva prišla, mojster. Sherlock Holmes mu je z naglo kretnjo zalepil usta z žvečilnim gumijem in zašepetal:

— Ne gani se! Zdi se mi, da sem slišal, kako cvilijo vhodna vrata. Pst! Ze prihaja...

Temna postava z leščerbo v rokah se je orihuljeno plazila med grobovi. Sherlock Holmes in Watson sta zadrževala dih, ko se jima je postava približala, za

Bežimo, dokler je še čas!

Albanska delegacija je prekinila pogajanja o ureditvi obmejnih vprašanj med Jugoslavijo in Albanijo.

»Aferim, bratje, sami ste videli, da so Jugoslavlani krivi za prekinitev razgovorov. Po njihovem mnenju bi morali celo takoj najti krivce incidentov.«

ZNAKI RAZPOZNAVANJA

V nekem pariškem hotelu se dva portirja pogovarjata, kako najlaže spoznaš Rusa v tujini: Po tem, ker nosi poljsko srajco, češko obleko, madžarske nogavice, romunski robček, letonske čevlje, litvanske rokavice, klobuk estonske izdelave, albansko kravato, nadišavljen pa je z bolgarskim rožnim oljem...

OBIKOVANJE

Na Madžarskem nekateri še vedno objokujejo Rakosija. To objokovanje pa izgleda takole:

Ferenc vpraša Udöna:

— Zakaj pa si tako zagrenjen?

— Ker bi svoji ženi rad postavil spomenik, pa ga ne morem...!

— Si znorel? Saj tvoja žena vendar še živi!

Ferenc pa v jok:

— Saj ravno zaradi tega...!

NE VERJAME

Dva Tržačana se pogovarjata, pa pravi prvi:

— No, kot vse kaže, bomo kmalu videli italijansko vojsko v Trstu...

Drugi zamahne z roko in pravi:

— Beži, beži, tega ne verjamem. Če bi nameravali vkorakati v Ljubljano, no, potem bi že verjel, da bi jih utegnili ob povratku vsaj bežno videti!

DENAR GOVORI, KARAVANA PA GRE NAPREJ

— Amerika bo dala Francu 296 milijonov dolarjev...

— Ali ne bi mogli dobiti za ta denar tudi nekoliko manj fašistične španske vlade...?

Steve Doyle:

TUKUJ

(Najtežji primer detektiva)

hip neodločno obstala na križišču, potem pa zavila proti visokemu kipu sredi pokopališča.

— Si ga videl? Je pridušeno šepnil Holmes. Pella je! Kaj neki išče tukaj?

Watson je nekaj zamomljal in Holmes mu je brž odčepil usta, da bi slišal, kaj neki mu hoče povedati.

— Jo že imam! Je šepetaje vzkliknil Watson. Gotovo ste že slišali, mojster, da imajo nekateri narodi običaj, da nosijo svojim rajnim na pokopališče jedila. Po mojem...

Ni utegnili dokončati, kajti Holmes mu je znova začepil usta in ga pritisnil k tlom:

— Miruj! Se nekdo prihaja...

Pesek je zaškril in mimo spomenika je urno šinila temna prilika.

— Goddam! Si videl, Watson? John je bil, po trebuščku sem ga spoznal in po cigari. Ta je bolj previden, ker ne nosi luči s seboj. Pst, še nekdo prihaja...

Vtem sta začula tik nad seboj šepetanje: »Please, miss España, dajte mi roko, da se ne spofaknete. Tukaj je toliko teh prekletih kamnov...«

— Mojs..., je začel Watson, ki se je osvobodil žvečilnega gumija, toda Holmes mu je krepko stopil na jezik in ubogi Watson je nemočno migal z zadnjico, dokler nista pozna obiskovalca bila že dovolj daleč.

Fičafajev Tunek:

TO JE SMOLA

Odločiti sem se moral:

Ali 200 dinarjev za koktajl z eksotičnim uvoženim imenom iz domačega špirta, ali 300 dinarjev za sobo v hotelu. — Oboje bi mi naj pomagalo pregnati čas do prvega jutranjega vlaka.

Odločil sem se za koktajl — ne zaradi špirta ali eksotičnega imena, temveč zaradi razlike v ceni in nekaj tudi zaradi zabave, kajti priznati morate, da je bar le prijaznejši, kot pusta hotelska soba plus neprijazen vratar, ko mu ne date napitnine.

Sedel sem torej v baru, občudoval godbo, kako iz vedno različnih instrumentov v vedno različnih ritmih producira vedno enako glasbo in natakarkarja, s koliko resnosti prodaja tako malo-uredno pijačo za tako mnogo denarja — ko je vstopil v bar možak, ki bi moral vzbuditi takoj pozornost občinstva. Bil je izredno elegantno oblečen — daleč preko tiste meje, ko je eleganca še lepa.

Zakaj si je izbral prav mojo mizo — tega si nisem mogel razložiti. Dejstvo pa je, da si je takoj naročil koktajl s posebno eksotičnim imenom, položil na mizo zavojček inozemskih cigaret, eleganten vžigalnik in obroček z avtomobilskimi ključi.

»Oprostite, senor,« je dejal nato v hudo spakedrani slovenščini, »ali ste vi doma from this contry?«

»Ehm,« sem zamomljal, kar bi naj pomenilo da »ne«.

»You see, jaz tudi ne. I am from Argentina. Toda moj daddy, moj oče je bivši od tukaj: Izselil se je pred petdesetimi leti. Sedaj ima tam preko veliko farmo...«

»Ehm,« sem zamomljal, kar bi naj pomenilo »da«.

»... and veliko tovarno za konzerve. Meat in conserves.« — je dodal v pojasnilo, kot da bi jaz angleško bolje razumel kot svojo materinščino.

Nato si je prižgal cigareto — toda iz mojega zavitka. Dejtal je, da je radoveden, kakšne so cigarete v old contry ter naročil še en koktajl. Bilo je jasno, da mu je tudi špirit v old contry zelo všeč.

»Veste,« je dejal v ginljivi anglo-argentinsščini, »prišel sem si pogledat old contry, pa sem imel takoj, ko sem

prišel v Evropo, smolo. Moja žena, my wife, mi je pobegnila z mojim šoferjem, tako da moram sedaj sam voziti svoj avtomobil, ki sem ga pripeljal iz Argentine. Alone!« in je v dokaz pocipljal z avtomobilskimi ključi. »Saj ste videli zunaj pred hotelom moj avto, tisti veliki Buick. That's my car. Vidite, to je smola!«

»Ehm,« sem dejal, kar je lahko pomenilo »da« ali »ne«.

Toda mož se ni dal motiti z mojimi enozložnimi odgovori.

»Eh!« je vzkliznil in velikodušno zamahnil z roko. »K sreči Dolores ni edina ženska na svetu! Toda na jugoslovanski meji sem zopet imel smolo!« je nadaljeval ter si naročil še en koktajl, »cariniki so mi vzeli vse dolarje, all my dollars!« Kaj hočete, človek ima pač smolo!

»Ehm, ehm!« sem dejal, da bi bil razgovor bolj pester.

»Seveda — tako velika smola tudi to ni, my good man,« je smehljaje nadaljeval moj Anglo-Argentinec in me potrepjal prijateljsko po roki, »kajti takoj sem telegrafiral očetu v Argentino, ki mi je poslal nov dolarski ček. Smola je le v tem, da sem dobil obvestilo prepozno in je bila danes banka že zaprta in sem tako ostal brez vsakega denarja, brez money!«

»Ehm,« sem ponovno dejal, kar je on smatral za pritrdilo, kajti takoj je nadaljeval:

»Malenkost, malenkost za mene! Kajti za ta čas mi bo gotovo kdo posodil nekaj tisočakov, I am sure...!« in se je zelo prikupno nasmehnil v smeri mojega obraza. »I suppose, vi bi bili na primer tako prijazni, senor...? Gotovo imate kakšne tisočake pri sebi, da se povesešiva do jutri in this nice little bar? Jutri vam vrnem desetkratno...!«

»I am sorry,« sem tedaj dejal — »toda imam komaj toliko, da plačam tale svoj špirit made in Yugoslavia«

»Kako?!« je ogorčeno vzkliznil v najbolj pristnem domačem dialektu, »niti šest sto dinarjev nimate, da bi plačali te tri koktajle, ki sem jih spil?! No vidite — to pa je res smola!« in je šel.

Plačal sem še njegove tri koktajle — za spoznanje, kaj je res smola...

SLABE IZKUŠNJE

»Prav ničesar vam ne verjamem, tovariš direktor. Zdej mi obljublimate avto in vse mogoče, potem mi pa še otroškega vozička ne boste plačali...«

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 7. X. 1953: Spor na Jadranu. Zaradi graditve hidrocentrale, ki jo Izrael gradi na reki Jordan...

Ko bi pisec vedel, koliko razburjenja je povzročil s tem naslovom v Izraelu! Ves Izrael se sedaj trese, da bo Italija postavila svoje zahteve na izraelsko reko »Jadran« — saj Jadran je vendar »mare nostrum« in po najnovejših izkušnjah bi ne bilo nič čudnega, če bi ga Italijanom zahodni zavezniki res tudi dali...

VEČER, 6. X. 1953: Maribor letos ne bo trpel na pomanjkanju lahkoatletskih tekem.

Kako tolažilna vest! Vsaj eno trpljenje bo siromaku prihranjeno!

SLOVENSKI POROČEVALLEC, 6. X. 1953: Izvozili bomo 150.000 kosov živih gosk po 1,60 dolarja za kos. Zive goske v kosih! Odlična zamisel! Po čem bo le n. pr. ena živa škofija...?

LJUBLJANSKI DNEVNIK, 9. X. 1953: Letno se rodi Ljubljancanom okrog 3000 otrok, umre pa jih nekako 1100...

Ljubljanci, bežite iz Ljubljane, kajti po teh vesteh nujno umre v Ljubljani vsak tretji rojeni otrok in tako visoke umrljivosti ni nikjer drugje — še celo v Indiji ne...

3 OGLASI

(Zgodba iz naših dni)

Iščemo računskega strokovnjaka, ki bi znal na primeren način izigravati neprijetne predpise in uredbe.

Upr. podj. SAMONAM

Iščemo pravnega strokovnjaka, ki bi znal pomagati našemu računovodskemu strokovnjaku iz zagate, v katero je zašel pri izigravanju predpisov in uredb.

Upr. podj. SAMONAM

Iščemo novo upravo, ki ne bo skušala dosegati uspehe z izigravanjem predpisov in uredb, temveč z lastno sposobnostjo in znanjem.

Delovni kolektiv bivšega podj. SAMONAM

DEBIROKRATIZACIJA

— Sedaj smo vprašalne pole nekoliko poenostavili. Če imate doma avion ali medplanetarno raketo, morate to navesti v rubriki št. 5 in ne v rubriki št. 6 kot doslej!

POČIVA...

Sherlocka Holmesa)

Sele takrat je Holmes dvignil nogo in Watson je lahko dokončal svoje misel:

— Mojster, tole pa je bil stric Sam. Spoznal sem ga po svetleči kravati, čisto razločno sem videl napis: Made in USA. Ona pa je senorita Falangita. Zadnje čase tičita skupaj kot... grr...

Z nagio kretnjo je zmašil slavni Holmes svoj sukunjič v Watsonova usta in mu nastavil Damoklejevo buciko nad zadnjico:

— Molči, še prihajajo... In ne gani se, če ti je življenje drago...

Truma zakrinkanih postav je sopeč in vzdihujoč zavila mimo njenega skrivališča proti visokemu kipu sredi pokopališča.

— Nekaj težkega nosijo, je glasno pomislil veliki detektiv, nekaj težkega... ampak kaj?

Watson je pričel migati z zadnjico in Holmes mu je potegnil sukunjič iz ust. Potem mu je svarilno siknil: »Pst!« in pričela sta se plaziti za postavami, ki so nosile breme.

Ko so temne postave prispele do izkopane jame sredi pokopališča, so odložile svoje breme. V svitu Pelline leščerbe sta detektiva zagledala iz kararskega marmorja izklesan spomenik z napisom:

— Tukaj počiva tržaško vprašanje. Globoko žaluljoča herojska madre Italia...

Ko je to prebral, se mojster Holmes ni mogel več vzdržati. Kljub svoji izredni hladnokrvnosti se je pričel na ves glas krohotati, od silnega smeha se je valjal po tleh in tulil:

— Haha, ojoj, hahahaha, dragi Watson, daj mi kakšen humorističen časopis, da se bom lahko, ojoj, haha, hahahaha, nehal smejati... Počil bom, Watson, hahahaha, ojoj, haha... Ker ga ne morejo pokopati, haha, so mu hoteli postaviti spomenik, ojoj, razneslo me bo, Watson, haha, haha... ha... Junaška madre Italia, Watson, haha, ha...

In čeprav je bil Watson osebni zdravnik samega butalskega župana in je imel v svojem življenju nešteto opravka z notoričnimi norci, ob vsem tem le ni mogel ostati resen in se je pričel krohotati tako, da ga je od samega smeha razneslo. Pravijo, da so bile njegove zadnje besede:

— Junaška, ohoho, hihh, madre Italia... haha, haha, dragi mojster, ojoj, hahahaha, to je pa najboljša, haha, šala, kar sem jih kdaj... hahaha, slišal... ha... ha!

Tudi ostali udeleženci skrivnostnega pokopa, stric Sam, John Bull in Pella niso preživeli tega dogodka. Baje jih je razneslo od same jeze, ko so spoznali, da so zgrešili svoj poklic.

Toti list jim zameri samo to, da je bila še ta njihova zadnja šala tako neokusna in pobalinska, pravi zapadnjaški humor, ki se mu pameten človek niti smejati ne more!

Študentovske

MENZASKA

»Kako to, da imate v želodcu kompletni jedilni pribor?«

»Veste, tovariš doktor, to je bila edina krepka stvar v vsem kosilu!«

IN ŠE ENA...

»Vedno isti vic na menze!«

»Kaj hočeš, ko pa je tudi hrana vedno ista!«

ODMEV

»Kam greš?«

»Na izpit! In ti?«

»Pit!«

PAMETNO
S KORISTNIM

»No, sedaj lahko prodam psa, saj odkar študira moja hčerka solopetje, ni nikogar blizu...«

Jaz sem proti opereti

Sršen:

Na nekem množičnem sestanku je bilo. Diskusija je bila zelo živahna. Ljudje so vpraševali križem križem o tem in onem. In takole proti koncu je prišla vrsta tudi na kulturo, in sicer na glasbeno področje. Iz množice se je sprožilo tisto usodno vprašanje, ki je črvičilo ljudi že vsa ta leta po osvoboditvi: »Zakaj gledališče ne upri-zarja operete?«

Kot plaz, ki pridrvi s hriba, so zasula predavateljica vprašanja, ki so terjala odločnega odgovora.

Tovariš Muzič je veljal za moža, ki je solidno podkovan v kulturi, zato ga vprašanje o opereti pravzaprav ne bi smelo zmeti. Toda zdelo se mi je, da je Muzič, preden je odgovoril koprneči množici, vendarle pretirano zajel sapo in da so se mu na čelu nabrale komaj opazne kapljice. Sprva je povedal nekaj prav običajnih fraz, ki niso mnogo zalegle pri poslušalcih. Ti so namreč pričeli glasno godrnjati in očitno omalovaževati govornikove ugovore.

To ga je razjezilo in pričel je jasno in glasno napadati malomeščanske želje po opereti. Dejal je:

»Opereta je kič! To je strup za ljudstvo! Mamilo in prevara! Opereta poneumlja ljudi! Ona plitvi in redči duha! Opereta je šola plehkosti in bedastoče! Ona vzgaja v ljudstvu nizke instinkte! Poslušalec operet ne bo nikdar doumel in užival plemenite vrednote klasične glasbe! Nekateri trdijo, da je opereta stopnica k operi! Tovariši, to je laž! Duhovita zvijača pripadnikov operete, da bi jo spet zvalili na deske našega odra! Toda to se ne sme zgoditi! Mi vsi se moramo boriti proti tej glas-

beni lahkotivki, ki prestrežena pošteno in preprosto ljudstvo na poti k pravi umetnosti! Pozivam vas, da ji složno, ramo ob rami, žep ob žepu, napovemo neizprosno borbo! Vsak naj izpove odločno in brez-kompromisno: »Jaz sem proti opereti!«

Ko je govor zaključil, je nastalo v dvorani razburljivo mrmanje, ki se je kmalu razraslo v glasno ugovarjanje. Množico govornikove besede niso povsem prepričale, to je bilo menda jasno. Ko so se pričeli oglašati k besedi različni zagovorniki operete, sem se izmuznil iz dvorane, kajti uganil sem, da se bo sestanek zavlekel pozno v noč, ne da bi rodil kakšne stvarne zaključke.

Nekaj dni kasneje sem obiskal Muziča v njegovem stanovanju zaradi neke knjige, ki mi jo je obljubil. Ze sem mislil potrkati na vrata, ko so me prese-

Enkrat —
problematika
brez besed

O zvezdah in zvezdicah

FILMSKA

Alida Valli je nedavno tega praznovala svoj rojstni dan. Katerega — to je filmska tajna. Vendar trdijo, da gre za kaj malega nad trideset let. Nekateri prijatelji so jo vprašali, kaj si želi za rojstni dan. Nosilka glavne vloge v filmu »Tretji človek« je odgovorila:

»Samo to: ne vtaknite me nocoj med ... štiridesetletne.«

ZIVETI IN ZENITI SE

Na poroki neke znanne hollywoodske zvezde je bil povabljen tudi slavni pisatelj Ernest Hemingway. Ženinu je bila to peta poroka, nevesti četrta, pa tudi med gosti je bilo mnogo takšnih, ki so bili po več-

krat poročeni. Hemingway je gledal zamišljeno mladi par in nato vzdihnil:

»Včasih so dejali: V življenju se človek enkrat ženi! Sedaj pa bi bilo treba reči: Človek živi zato, da se ženi!«

KADILEC GOVORI

»V zadnjem času sem bral toliko o škodljivih posledicah kajenja, je nekoč dejal slavni filmski igralec Tyrone Power, »da bom sedaj nehaj...«

»Kaditi?« je začudeno vprašal prijatelj.

»Ne, brati!«

RAZVAJEN PRINC

Ameriška filmska igralka Rita Hayworth je po ločitvi od princa Ali Khana povedala, da je bila v zakonu nesrečna. Razlog:

netili zvozi iz radijskega aparata. Prisluhnil sem pozorneje in ugotovil, da je melodija iz Leharjeve operete »Zemlja smehljava« — in sicer »Tvoje je to srce...«

Postal sem še bolj radoveden in prislonil uho na stekleno okence v vratih. Neverjetno: Muzič je spremljal popularno arijo s strastnim meketajočim tenorskim glasom. V višini si je pomagal s falsetom. Stvar je postajala ganljiva. Idejni nasprotnik operete je prepeval na vse grlo in dajal duška svoji skriti strasti v kuhinji, kjer je bil (tako je bil menda prepričan) varen pred prese-

nečenji. Tedaj sem močno potrkal na vrata. Čul me je, kajti nenadoma je odklopil radijski aparat in utihnil z arijo. Hip na to mi je odprl vrata:

»Ah, ti si! Ze vem, prišel si po tisto knjigo. Kar za menoj!«

Peljal me je v svojo delovno sobo in me posadil v fotelj.

»Si bil na mojem predavanju?«

»Bil.«

»Si poslušal moj govor v diskusiji, ko sem nastopil proti opereti?«

»Sem. Moram reči, bil si presenetljivo odločen in borben!«

»Vidiš, pa še ne zadošča. Se jih bo treba napasti, malomeščane, ki so si vtepli v glavo, da hočejo opereto! Zdej pišem članek o teh rečeh! Ta bo šele oster!«

Ko sem se poslavljaj od njega in mi je stisnil roko, sem si mislil:

»O, klasični mojstri opere! Dokler boste imeli take zagovornike, se vam ni treba bati, da vas bo izpodrinila opereta!«

njen mož je bil preveč bogat in razvajen.

»Pomislite, da Ali sam nič ne naredi. Samo za njegovo pipo skrbe štirje služabniki: prvi mu jo nosi, drugi mu jo polni, tretji mu jo prižiga...«

Igralka je zavzdihnila: »... četrti pa mu jo pokadi, ker Ali ne ljubi pipe.«

REŽISERSKA

Orson Welles je obsipal Vittoria De Sico s pokloni: »Prav gotovo si najboljši režiser v Evropi...«

Avtor filma »Tatovi koles« ga je naposled malce prevzet vprašal:

»Ti tako ugaja to, kar delam?«

Welles mu je mirno pokazal: »Ne, toda mrzrim to, kar delajo ostali režiserji.«

MINIATURA BASEN

Zivel je nekoč mož, ki je hotel biti zelo zelo učen. Kakor Michelangelo! Poskušal se je kot biolog, psiholog, pisatelj, pesnik, esejist, literarni, umetniški, glasbeni in dramski kritik, predavatelj, filozof, zgodovinar, dramaturg, prevajalec...

Nekega jutra se je česal pred velikim zrcalom. Z nerodno kretnjo ga je zrušil na tla in zrcalo se je razletelo na tisoč koščkov.

»Ah, kakšna škoda!« je vzkliknil mož, ki je hotel biti zelo zelo učen.

»Ne žaluj, prijatelj!« je odvrnilo zrcalo. »Dokler sem bilo celo, sem kazalo tvojo telesno podobo. Zdej, ko sem razbito, pa sem podoba tvojega uma. Na vsaki črepinji se samo nekaj blešči in nič več...«

NEKAI BRUN
V LASTNEM OCESU

Marsikdo, ki je hotel izrezljati idealno podobo, je tako dolgo rezljal po njej, da so ostali samo — zobotrebeci.

Marsikateri kritik samo zato druge ponižuje, da bi se sam dvignil.

Pisatelj postane slaven šele takrat, ko postanejo slavna tudi njegova slaba dela.

Ubog in duhu nikoli ne beračijo — raje kar takoj kradejo.

DOMISLEK NA SLI-KARSKI RAZSTAVI

Ali niste še opazili, da nam portret znane ženske nikoli tako ne ugaja, kot portret žene, ki je ne poznamo...

ENA NEKULTURNA
KULTURNA

Sedeli smo ob radijskem sprejemniku in poslušali operne arije. Na vrsti je bila pravkar pevka ta in ta, ki »vam bo odpela arijo iz prvega dejanja te in te opere...«

Mi smo poslušali. Prvi se je oglasil Tine: — Pazi jo, ta pa poje v francoščini!

Tone je protestiral: — Figo! V angleščini! Zdeno je posredoval: — V italijanščini in ba-sta!

Cene se je razburil: — Bile — bale! Ne morem vam sicer reči, v katerem jeziku poje, toda eno lahko trdim: govorim vse indoevropske jezike, toda tega jezika ne poznam!

Takrat pa je tonski tehnik (menda pomotoma!) zavrtel tonsko dušilko in iz aparata je namesto šumenja planila — slovenska beseda.

Mi pa smo skoraj enoglasno zavzdihnil: — Zadnji čas, da tudi pri nas uvedejo televizijo!

— Rekel sem vam, da je klop sveže pobarvana!
— Kako?
— Zeleno.

VEČNA LJUBEZEN

Dekle študentu, ki odhaja na študij v Ljubljano:
— Ne boš pozabil name?
— Nikoli, draga! Napravil sem si voz na — kravačil!

FRANCOSKI HUMOR

Babica pripoveduje pravljico:
— In potem sta princ in princesa živel še mnogo let srečno skupaj...
— Vidiš, babica, jaz sem pa mislila, da sta se poročila!

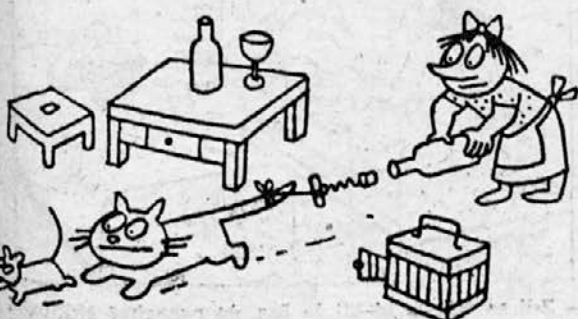
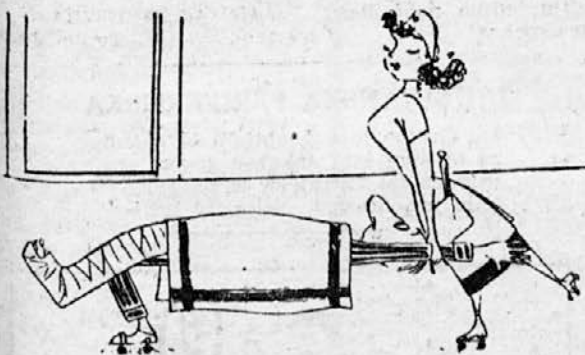
OPTIMIZEM

On in ona stojita v gneči pred ograjo na mariborskem kolodvoru in čakata, da bo končan carinski preled brzovlaka.
Ko vratar odpre vrata in se on požene z ostalo množico proti vlaku, mu ona zakliče:
— Ampak pazi, da dobiš prostor v direktnem vagonu, ob oknu, v oddelku za nekadičce in v smeri vožnje!

ABONENSKA

— Slišal sem, da ste dobili v menzo novo kuharico? Kako ste zadovoljni z njo?
— Tako, tako. Ima zelo veliko napako: ne zna kuhati krompirjeve juhe...
— No, to še ni tako hudo.
— Kako da ne, ko jo pa kljub temu kuha dan za dnem!

Dvakrat brez besed

KOMPLIKACIJE

Bolnik leži na operacijski mizi in čaka na operacijo. Kirurg, da bi pomiril pacienta, reče: Sedaj vas bomo uspavali na tak način, da ne boste ničesar občutili. Glejte naravnost v mene. Videli boste, kako postaja polagoma moja postava vedno manjša, dokler ne ostane od nje samo črna pika. Potem se bo začela ta pika večati in bo dobila zopet človeško velikost. Ko me boste zopet videli poleg sebe, bo operacija izvršena. Vse bo šlo kot po olju...

Bolnika so uspavali in zapadel je v stanje kot ga je opisal zdravnik. Postava kirurga se je začela manjšati in ostala od nje samo črna pika. Potem se je začela ta pika zopet večati, dokler ni dobila človeške oblike. Pacient je bil zadovoljen, vendar se je čudil, ko je zagledal kirurga z dolgo belo brado, ki je pred operacijo ni imel. Zato je vprašal:

»Povejte mi, doktor, vi prej niste imeli brade?«
Jasen glas mu odgovori:
»O kakšnem doktorju pa govoriš? Jaz vendar nisem zdravnik, ampak sv. Peter...«

NESPORAZUM

— Ze pet let hodim z vašo hčerko in sedaj bi vas prosil...
— Za pokojnino?

POZNAVALEC UMETNOSTI

— Krasna slika! Ko jo gledaš, kar čutiš jutranje razpoloženje. Kako se pa imenuje?
— Sončni zahod.

NESRAMNOST

— Pomisli, ves čas med predstavo mi je gledal ta človek tako nesramno v oči!
— Nisem opazil, dragica. Kje pa je sedel?
— V vrsti za na na!

POKLICNA ZAVIST

— Petdeset tisoč dinarjev so mi ponudili, če grem k filmu!
— Kdo? Gledališče?

MOLK JE ZLATO

Peter ne govori rad. Nekoč je prišla k njemu neka ženska in vprašala, kje je njegova žena.

»Je ni tu!« je kratko odgovoril Peter.

»Ali lahko tu pri vas počakam nanjo?« je nato vprašala obiskovalka.

»Lahko!«
Ko je čakala že tri ure, je končno le zopet vprašala Petra:

»Oprostite, kje pa je vaša žena?«

»Na pokopališču!«

»In kdaj se vrne?«

»Ne vem!« je dejal Peter.
»Je že tri leta tam!«

PEDAGOŠKA

Oče je strog. In fant se mora učiti, da bo kaj iz njega.

»Kaj pa bereš? Bolje bi bilo, če bi se oprijel učnja!«

»Saj, očka! Berem zemljepisni roman!«

»Kako? Zemljepisni roman? Kakšen naslov pa ima ta zemljepisni roman?«

»V deželi Skipetarjev!«

»Hm!« pravi oče in se spomni svoje mladosti, »Karl May je opisal mnogo krajev,« potem pa se nasmehe...

VEDNO V STILU

Pavle Vodopivec je star, zakrknjen samec. V posmeh svojemu imenu je prebil tri četrtine svojega življenja v gostilni — sedaj pa je potrkala na njegova vrata botra smrt in tudi Pavle Vodopivec se je zavedel, da so mu dnevi šteti. In ko so bile preštete tudi minute — tedaj je Pavle spregovoril svoje zadnje besede:
»Sedaj grem — natakaj, plačati!«

NEPOTREBNA NAGLICA

V reško pristanišče pridirja dopustnik, zagleda parnik, ki je že malo oddaljen od mola, zažene z vso silo prtljago na ladjo, potem pa skoči v vodo in splava do nje.

Ko ga čisto premočenega povlečejo na palubo, veselo zavzdihne:

— No, ampak skora, bi zamudil!

Mornar, ki ga je potegnul na palubo, reče mirno:

— Ne verjamem. Veste, mi namreč pravkar — pristajamo!

ŠMENTANE RIBE!

»Franček, ali misliš, da ribe hitro rastejo?«

»Pa še kako! Pretekli teden je moj oče ujel eno in vsakokrat, ko o tem pripoveduje, je riba za pol kilograma težja!«

Umirjena preudarnost

Finci so znani kot molčeči ljudje.

V zvoniku odbije poldne, ko mlad Fincec obišče svojo prijateljico. Stisne ji roko in sede.

Ob enih popoldne ji želi:
»Dober dan, ljubezen moja.«

Ob dveh jo vpraša:
»Kako se počutiš?«

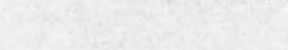
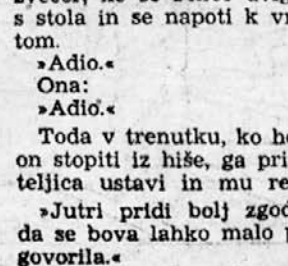
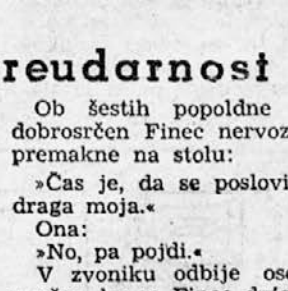
Ona:
»Dobro.«

Ob štirih popoldne ji izpove:

»Tako zelo sem zadovoljen!«

Ona:
»Tudi jaz sem zelo zadovoljna.«

Telefonske dogodivščine...

LJUBAVNA TRAGEDIJA

v treh dejanjih

Ona in on. Kraj dogajanja — naj Skofjeločani uganajo sam!

I. dejanje

Ona: Veš, dragi, dobiva se nocoj raje zvečer, da naju ljudje ne vidijo...
On: Da, draga, saj ulice k sreči niso razsvetljene!

II. dejanje

III. dejanje

Ona: Zakaj te včeraj ni bilo na sestanek?
On: In zakaj tebe ni bilo?
Ona: Saj sem bila, pa je bila takšna tema, da še prsta nisem videla pred nosom
On: Tudi jaz sem bil, pa je bila takšna tema, da te nisem našel...

Blaž Mozol:

... za pomoč v gospodinjstvu

(Kronična zgodnica)

Fefa je bila v službi. Sicer je bila to samo služba gospodinske pomočnice, toda delati človek mora nekje! Koritarjevi, pri katerih je delala, je sicer niso socialno zavarovali, toda hrana, ležišče na zofi v jedilnici in nekaj stotakov je bilo za Fefo, ki drugega ni poznala, le nekaj!

Toda ljudje so zlobni. Govorili so in govorčili o Fefi, tako da sta oba Koritarjeva potem, ko je Fefa k vsemu še padla z balkona in se k sreči le nekoliko potolkla, odločila za neke organizacijske spremembe v gospodinjstvu.

Gospod Koritar je preko svojih zvez — moj bog, kako bi jih ne imel! — vse uredil in Fefa je začela hoditi v tovarno na »siht«. Dva tisoč pet sto dinarjev je prispevala mesečno v »skupno gospodinjstvo« za hrano, za stanovanje pa se je »prostovoljno« obvezala pomagati v gospodinjstvu. Tako je Fefa kuhala, »pospravljala« prala in čistila kot prej in je bila za nekaj ur dnevnega dela na boljšem ter za nekaj stotakov na mesec na slabšem... Grenke urice pa si je sla-

Vremenaka napoved v »Večeru« je napovedovala lepo vreme, moje kurje oko pa je govorilo drugače. Zanesel sem se na kurje oko — in prav sem storil! Izognil sem se dežju v Mariboru, kajti potegnil sem jo tja do Soštanja.

Pogledal sem malo v Solčavo; slišal sem namreč, da grade tam nov hotel. Lepa pridobitev, brez dvoma, katere žrtev bi pa naj postala železobetonska kapelica. Dolgo so hodili krajevni veljaki okoli nje, kot mačka okrog vrele kaše; sanjalo se jim je namreč, da bi bilo nekje hudo narobe, če bi jo podrli. Pa so jo solčavski gospod prgruntali: »Na moj vrt jo prepeljite,« so predlagali.

dila gospa Koritarjeva s prijaznim pojasnilom: »Če ti kaj ni prav, saj lahko dobimo drugo podnajemnico...«

Nato je prišel tisti terenski sestanek. Koritar, ki se je vsakokrat oglašil k besedi, je tokrat prav posebno poudarjal pridobitve naše revolucije v pogledu odpravljanja izkoriščanja človeka po človeku in gospa Koritarjeva mu je pritegnila ter pošteno ožigosala vse tiste, ki bi danes radi živeli na račun drugih!

Fefa pa ni bila na tem sestanku — ona je po svoje skušala rešiti to vprašanje: Oglasila se je z ozirom na oglas v časopisu: »Oddam kabinet« pri tovarišici Crpalnikovi. Tov. Crpalnikova jo je prav prijazno sprejela: »Seveda, seveda, prav rada vas vzamem, kabinetek je sicer bolj majhen — bivša shramba — a prav luštkan! Seveda pa ga oddam samo za — pomoč v gospodinjstvu...«

K sreči Fefa ni bila na terenskem sestanku, kajti kaj bi si neki mislila o tistem izkoriščanju človeka po človeku...!?

O Solčavski Mariji UNIMOG

In sadevah tam okoli

In ker beseda ni konj, je postala meso: šest dni so po glavni cesti vozili 200 metrov daleč kapelico; pot je lil z obrazov pobožnežev, komanda pa je padala z desne in leve. Na desni je dvigal obilo prahu gospod župnik, z leve pa je bilo slišati namesto običajnega »Ho-ruki!« povelje: »Hau-dej!« Delo je šlo po polzevo naprej, zato je priskočil na pomoč še Unimog KZ iz Luč. Ta zanimiv prevoz so si lahko ogledali tudi izletniki iz »Putnikovega« avtobusa, ki so se slučajno peljali tam mimo in morali čakati, da bo cesta prosta, kajti pobožna selitev z Unimogom jo je popolnoma blokirala. Kapelica je končno srečno prispela na župnikov vrt, krajevnim funkcionarjem pa je za njihovo veliko skrb mesto v nebesih zagotovljeno, kjer bodo pod plaščem svete Uršule med samimi zaslužnimi tercijalkami deležni večne slave...

V kapelico pa bodo bojda sedaj postavili kip mamke božje, ki bo nosila v spomin na slavno prevajanje naziv: Marija Unimog...

V St. Janžu na Vinski gori sem srečal fantiče izredno lepo rdečih ličec. Povedali so mi, da so jih »falsali« od župnika, ker so kazali premalo pozornosti pri pouku za prvo obhajilo. Tako so bili srečniki birmani prej, kot obhajalniki...

Tudi v Mozirju se da kakšno skupiti. Tam skrbi za to učitelj. Povedali so mi, da zahteva od šolarčkov, da morajo imeti po deset zvezkov. Kdor ima le štiri — ker jih je v trgovini zmanjkalo — jih dobi po glavi zato, da bo v trgovini bolj energično zahteval, naj hitro naroče nove. Morda bi to ne bil slab nov način »stimulansa« v trgovini...

V Rečici ob Savinji imajo hude skrbi zaradi denarja, ki ga za prepotrebno zgradbo za turizem ni in ni. Dobiček krajevne zadruga pa je baje rezerviran za popravo farovža — če bo šlo po zamisli cerkvenega ključarja iz Spodnje Rečice. Morda bo za ključarjev predlog tu-

ABONENTSKI HUMOR

— Hrana v menzi je vsak dan slabša, toda danes je pa že taka kot bo pojutrišnjem!

REDKOST

Mali Jurček gre z očetom v živalski vrt. Nenadoma ves presenečen zavpije: — Očka, poglej vrabca!

di tisti tajnik, ki ob procesijah kipce na okna postavlja in jim svečke prižiga, za prvi maj pa krompir sadl. Pa tista administratorka Ivanka Ježešna, ki že sedaj, vsa zdrava in brhka članica ZKJ, prosi ljudi, da bi jo dali v sveto olje, ker se sicer še umreti ne bo upala! In če bodo vsi ti »drukali« za popravilo farovža, bo menda res nastalo nekaj iz tega. In gospodu, ki so šele pred kratkim prišli na sveži zrak, bo tamkaj res lepo postlano...

Moje kurje oko mi je zopet pričelo nagajati. Videel sem tudi črne oblake. Dež bo, sem uganil in skočil spet v Maribor, kjer se je medtem že zliło...

NOVI NAMENI PROFESORJA BAŠA

Vlak iz Maribora do Ljubljane vozi (po voznem redu) pet ur in petindvajset minut. Ta oficialni čas železniška praksa zelo pogosto podaljša na pet ur trideset, štirideset ali celo petdeset minut. Glede na to, da znaša razdalja Maribor—Ljubljana (po istem voznem redu) 156 km, spada seveda taka hitrost naše glavne proge v muzej, posebno še, če upoštevamo, da je že George Stephenson leta 1829 (resda samo z lokomotivo) dosegel največjo hitrost 45 km na uro.

Kakor smo izvedeli, se je že tudi profesor Baš začel zanimati za to nenavadno »hitrost« naših vlakov in jo namerava (namreč hitrost) nekako konservirati ter spraviti v tehnični muzej LRS. Zdej se prof. Baš posvetuje z izvedenci, ki mu bodo sporočili, kako je mogoče najbolje konservirati hitrost. Pri tem prizadevanju želimo prof. Bašu obilo uspeha!

LJUBLJANSKA PERIFERIJSKA

Da Goethe je v Ljubljani bivakiral, za to nam kup dokazov govori, je eden ta: takrat ko je umiral baje je milo vzdihnil: »Več luči!«

— Zdi se mi, da bi bil že čas, da preneha študirati to knjigo o spiritizmu!

Brez besed.

JUCA ODGOVARJA PEPI

Draga Pepa!

Danes Ti pišem iz Pregarjev. Tukaj imamo namreč strašno korajžne lovce, ki so se baje nekaj skregali z disciplino. Celo nekakšno gromozansko zgodbo o diktaturi so si izmislili, ki je tako ganljiva, da ji skoro sami verjamejo. Pač pa so kaveljni tisti na kolodvoru v Mostu na Soči Ti imajo zvončke, pa jih ne uporabljajo. Ko sem jih povprašala, če jih morda prodajo, so me gledali tako, kot tisti modreci na okraju, ki so zaradi manjkajočega direktorjevega podpisa na pravilniku idrijskega muzeja zadržali ta pravilnik samo pet tednov pri sebi, kar je tudi rekord. Nekje pri Marezigah pa imajo združno gostilno, v kateri iz principa ne dobiš kruha. Saj nismo pekarna — si najbrž mislijo, izgovarjajo pa se na to, da ga v vrečah iz pekarnarne ne morejo dovažati, za kakšen zaboj se pa ne morejo odločiti, ker se nočejo zameriti nobenemu mizarju v vas!

Najbolj napredni pa so Brančan. Otroško posveovalnico imajo namreč kar v kabini kino-operaterja pod geslom: Tehniko mladini! Naj se otroci že v najnežnejši dobi seznanijo s tehničnimi in kulturnimi pridobitvami. Zato sem jim svetovala, naj premostijo otroško posveovalnico za nekaj časa tudi v kakšno avtomobilsko delavnico, pa še kako drugo moderno tehnično pridobitev, dokler se ne bo znašla končno kje — na cesti!

Lepo Te pozdravlja

Tvoja Juca

V prejšnji številki se nisem oglasil — pred železniškim prehodom na Mariborski cesti sem moral namreč tako dolgo čakati, da mi je zrastle takšna brada, za katero bi me zavidal celo kralj Matjaž ter so me moji ljubi Celjani vpraševali, če sem morda v kakšnem celjskem lokalu naročil sveže pivo in čakal na postrežbo... Pač pa so me hoteli na kolodvoru najeti za pometanje perona — česar nisem mogel sprejeti — saj tam pometajo samo takrat, kadar je največ ljudi na peronu. »Hul!« sem dejal, »potem že raje pomagam pometati listemu mesarju na Stane-tovi ulici, ki s takšno vne-mo pometa, da so začele vse sirene PLZ tuliti — mislile so najbrž, da se Cem-islile pred bombnim napadom zavija v umetno meglo!«

Ce imate štirinajst dni dopusta — se peljite z avtobusom iz Celja do Pil-štajna in nazaj. Ko pridete nazaj, bo dopusta ravno konec, s tako naglico se ta avtobus premika po cesti mimo in preko vseh mno-gimostevnih defektov. Kot dodatek pa imate še brez-plačno škrpanje, vzdihovan-je in cviljenje avtobusa — brez 10% posebej za glasbo!

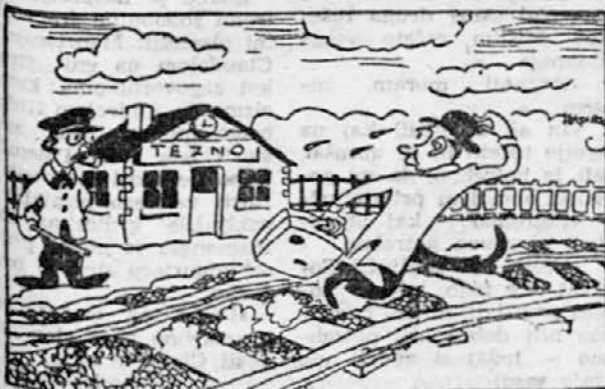
Vaš Čefizelj I. r.

GROZNJJE

Kranjci so znani po slikovitosti svojih groznej. Nov prispevek k temu poglavju folklorne in kot odmev »Srednjega veka v Boštanju« je neki učitelj — tako pripovedujejo — pred kratkim zagrozil nekemu učencu:

»Tako te bom udaril, da bo za eno celo stran v Poročevalcu!«

Ker pa v Poročevalcu doslej še ni bilo te strani, se nam zdi, da ta učitelj svoje slikovite groznje le ni izpolnil...

— Ali mi lahko poveste, če je že dolgo tega, kar je vlak za Maribor, ki sem ga v Ljubljani zamudil, peljal tod mimo?

Oprostite z vseh koncev in krajev

OPROSTITE, TODA...

— gledališče v Mariboru bi že davno renovirali, le počakati moramo še, da bodo prej še enkrat popravili glavno pošto nasproti — sicer bi se namreč dom kulture ne odražal dovolj primerno od pošte, ki so jo v nekaj letih že drugič prav razkošno popravili.

— zakaj bi naj kolektiv gostinskega podjetja »Union« v Ljubljani ne zahteval od Kinopodjetja »Union« v Ljubljani 360 000 dinarjev mesečne najemnine? Če najdejo še koga, ki najame od njih še restavracijo s kavarno in hotelom za

enako primerno najemnico, jim sploh ne bo treba več delati in bodo kljub temu samo na račun najemnin lahko sprejemali dvojne plače!

— kakšne skrbi bi sicer imeli starši in šolska mladina, če bi šolske knjige vsako leto pravočasno in v dovoljni količini dali na razpolago. Mnogo bolj zanimivo je sredi šolskega leta pričakovanje, kdaj bo izšla zopet kakšna knjiga in šele kako napeto je tekmovanje ob izidu knjige, preden omejene naklade ne zmanjka! Z nečim je treba te dolgočasne šolske knjige vendarle napraviti zanimivejše!

— Astan, ta homas jec! Ste vidli, fran Kliček, to je bla direkt te štrof gotes! Majnarzöl!

— Majnans toti kših t s Trstam, frau Muršec?

— Najo! Meni persenlih tak ni tolko fir dize Čičn! Oba tak, lbahaupt sploh majni! Saj, da hajliga fota v Rimu hot jo e ksokt...

— Najo! Bos ter šo ois comret! Toti je tudi glih an rihtiga! Saj je e ima fir di makaronifresa drukal... Za cajta stare Avstrije je bil proti nam, pa pol, cu hitla-cajtn je bil spet za nas, zaj pa je šo vida kontra!

— A, na totiga holti šo an šmorn!

— Oba, naš gospod so tudi rekl in da kirhn paj da ondoht, da je to an štrof fom libn hargot, fonvegn zavolo tofih antikristov!

— Jesastana! Te antekristn! Zaj sem se spomnala! Homs kert, da so te komunism noter direkcion k samemu škofi ajnprehall no so ga hotli camhaun!?!

— Obana! Izio net megli! Te komunism! Meni pa je te Fuktlsdorfa Cencil gonc ondrs ereclala!

— Bizo anders? Hots jo te Kreniše Hani gonc genau kert v škofiji, bos fir an krovot so noter meli no šrajali umanand vi di narišn!

— Oba gens — netmešli? Pa kak te nah tak genau ve, te Hani, da so bli te komunistišn?

— Homs jo naš gospod zölba nah ksokt, ko jih je Hani zavolo tega frogala, kašni morčepetaki so meli noter v pišofamtli!

— Obana, san se kindiš, lipste frau Kliček! Tes voar jo tistokrat, ko so eni gospod fora, keremi so go-

OSMRTNICA

Vsem znancem, sorodnikom in prijateljem naznanjamo prežalostno novico, da je nenadoma umrl naš priljubljeni sodelavec

JAKA NERGAČ

ker je kupil v neki zadrugi v bližini Ptuja črvido salamo in jo pojedel. Oba sta bila že zelo stara. — Prosimo tihega sožalja!

Zalujoči ostali

TAKO JE TREBA!

Cene bere časopis. V časopisu je članek o podjetju, kjer je Cene v službi. Cene bere in se skoraj zaleti v šefa.

— Tovariš Cene, čemu vendar tako buljite v ta umazani časopis?

— Op... oprostite, tovariš šef. Premišlujem, če ne bi kazalo napisati članka kot odgovor na ta članek pod naslovom »Pojasnilo k članku, ki je bil objavljen kot pojasnilo k članku, ki je bil odgovor na članek pod naslovom...«

— Tako je treba, tovariš Cene! Vi mi postajate vedno bolj simpatični...

S konference mest

»Halo, luč!«

»Pst, kolega! Ali niste slišali, da bo sedaj razprava o razsvetljavi na periferiji...?«

OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE

(Piše Jožek Cebulica)

V PRELESJE

me že dolgo ni bilo, zato pa sem bil tokrat toliko bolj vesel, kajti tam sem spoznal nekega zelo pomembnega moža, ki ima toliko funkcij, da sploh že ne ve več katere in mora vedno strašansko mnogo študirati, katere funkcije že vse ima in si mora zato venomer pisati strašansko mnogo nadur v podjetju, kar mu tudi dobro uspeva, saj je zaradi funkcij silno važen in mu nihče ne sme ničesar reči, tako da bo gotovo tudi medu zelo zameril to pisanje, gotovo bolj, kot tisti tovariši

V KOCEVJU,

ki so že davno hoteli prepleškati napis »Okrajni komite komunistne partije Slovenije« in napisati, da imamo že leto dni pri nas »Zvezo komunistov«.

Pač pa imajo šolarji

v CRNOMLJU

pravi raj na zemlji — vsaj, kar se tiče tiste preklicane »hore legalis«, po kateri bi mi šolarji ne smeli več nahajati se po osmi uri zvečer izven doma. Toda v Crnomlju držijo na občini s šolarji in enostavno ponoči ne razsvetljujejo ulic, tako da nihče ne more videti šolarjev, tudi če kolovratijo vso noč okrog — kolikor si v črnomeljski egiptovski temi pač ne razbijejo nosu.

H koncu pa sem še naglo stopil do

NOVEGA MESTA

to pa zaradi tega, ker imajo tam neko novatorico, ki ima hudo velike zasluge za vse tiste pionirje, ki nameravajo imeti slaba spričevala. Tista novatorica, ki jo za Zofko kličejo, je namreč iznašla način, kako se številke ponarejajo. Le zato, ker ne hodi v šolo, tega ni mogla praktičirati na spričevalih, temveč je kot izhod za silo uporabila srečke državne loterije.

NEMOGOČE

H krojaču pride možakar, položi na mizo 3,20 m blaga in pravi:

— Iz tegale mi boste napravili s prave strani dvovrstno obleko, z druge strani pa športno obleko. Saj boste lahko, kajne?

Krojač pogleda možakarja, pogleda blago, potem pa žalostno zmaje z glavo:

— Bojim se, da ne bo šlo. Tudi iz »Večera« še ne znam izrezovati obeh romanov hkrati!

O KONJIŠKI ČAKALNICI V POLJČANAH

V Poljčanah imajo za konjiško železnico posebno čakalnico. Toda izgleda, da so odločili — kje, zakaj in kako se ne ve — da bo ta čakalnica zaprta, čeprav je bila za časa okupacije odprta. Neki konjiški vozač je zato napravil sledeče hudobne vere:

»V Poljčanah je čakalnica, pa je prišla iz rabe. Koga pač tukaj čakajo? Pa menda ne na — Svabe?«

FILOZOFIJA IN NOGOMET

Svoj čas sem se bavil z idealistično filozofijo, pri kateri se filozofi najraje sprašujejo, zakaj živijo. Pozneje sem to vprašanje prenesel na športno torišče in se vpraševal, zakaj obstaja slovenski nogomet. Sele v zadnjem času sem razvozljal to filozofsko vprašanje in prišel na to, da ima slovenski nogomet svoj rason d'etre v tem, da utrjuje naše ljudi, da ne obupajo v težkih situacijah. Odred, na primer, izgublja od slabših klubov, tako da so si navijači že vse lase populili. Ko so bili lasje popoljeni, pa je Odred zmagal proti BSK in Crveni zvezdi.

V filozofiji sem se tudi bavil z vprašanjem, kako je na svetu vse relativno. V Beogradu so v zadnjem času izžvižgali zaradi slabega igranja Mitića in Bobeka, v Zagrebu pa Horvata. To nešportno publiko bi morali poslati na prevozgo v Maribor in sicer tako, da bi morali gledati nogometne tekme, ki jih igrajo Mariborčani. Prepričan sem, da bi že po prvih tekmah (kolikor ne bi dobili živčni šok) padli na kolena in prosili Mitića, Bobeka in Horvata odpuščenja.

Velike težave mi je delalo v filozofiji vprašanje prehoda kvantitete v kvaliteto. Sele mariborski nogomet mi je pokazal pot do spoznanja te resnice. Mariborski Železničar zavzema deseto mesto na tabeli vzhodne skupine slovenskega nogometnega prvenstva. Skupščina nogometne zveze Slovenije pa je sklenila, da bo kot peti slovenski predstavnik sodeloval v hrvatsko-slovenski ligi: mariborski Železničar Vidite, kako vpliva

kvantiteta na kvaliteto. Železničar je pridobil na kvantiteti (od prvega na deseto mesto), istočasno se je pa izboljšala njegova kvaliteta ker je postal za Odredom in Branikom peti najboljši klub v Sloveniji.

Ce bo ta filozofski princip veljal tudi za Branik, bo zlasti po zadnji tekmi z Mačvo postal Branik resen kandidat za državnega prvaka.

Ko že govorim o Mačvi, moram pripomniti, da so igralci Mačve na lastni koži občutili filozofsko načelo, da ima vsaka stvar svojo pozitivno in negativno stran: na eni strani so proti Braniku zmagali, na drugi strani so pa šli domov s strganimi čevlji od tolikih golov, ki so jih naložili Braniku.

Nekdo mi je povedal, da so pri »Večeru« ustanovili matematični krožek, kjer se učijo algebro, zlasti, kaj da plus in plus, plus in minus itd. To pa zaradi tega, ker je treba pri določitvi najboljšega Branikovega igralca za pokal »Večera« sešteti dobljene ocene; pri zadnji tekmi z Mačvo so pa igralci dobili sledeče ocene: Filipančič — 10, Gabrijan — 9, Hercmanski — 5, Saho 5, Zelezinger — 7, Gajšek — 3, Dugandžija — 9, Fifešič 3, Plaznik 1, Čučko — 5, Vitek — 4.

V jugoslovansko državno reprezentanco za nastop proti Franciji niso bili tokrat postavljeni Mitić, Bobek in Horvat. Igralci Branika Vitek, Čučko in Dugandžija so se že začeli zanimati, kdo bo namesto Mitića, Bobeka in Horvata igral v reprezentanci.

VESTEN KOLPORTER

Zrtev prometne nesreče se zave sredi množice radovednih zija in zastoka:

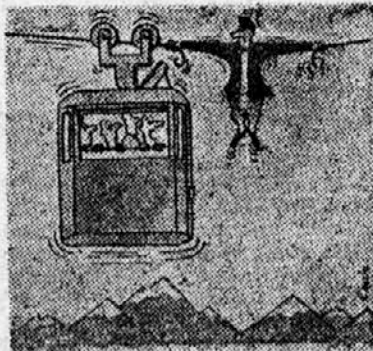
— Kje pa sem?
Vtem stopi k njemu kolporter in mu vlijudno predlaga:

— Zelite morda načrt mesta? Stane samo 20 dinarjev!

VSAK PO SVOJE

Brez besed.

»Kaj le čakate, človek dragi! Naredite že vendar vozeli«

Nesreča...? Demonstracije...? Pokol...?

Ne — le presenečeni kibicji po prvi Odredovi zmagali!

Hardigata Jurij: Slaba vest

Bilo je na dopustu. Sijučajno sem srečal v hotelu znanega jurista in zadnji večer, ko sva že poravnala hotelske račune, sva pri kozarcu vina razpravljala o zanimivem kriminalnem primeru. Govoriva sem, govoriva tja, toda o kazni se nisva mogla zediniti. Da bi bila na jasnem, je predlagal moj znanec:

»Veš kaj — v hotelski knjižnici bodo gotovo imeli kakšen kazenski zakonik — v njem pogledjva!«

Poklicala sva natakarka

in mu naročila, naj pogleda v knjižnici, če je tam kazenski zakonik — če pa ga v knjižnici ni, pa morda pri direktorju.

Natakarka ni in ni nazaj čakava, čakava, ko se končno prikaže natakarka — brez kazenskega zakonika, toda s prav žalostnim obrazom:

»Oprostite, prosim — kazenskega zakonika sicer nimamo, toda direktor pravi, da bo sam popravil vaše hotelske račune, če so previsoki...«

HUDOBNOST

Na plesu. Elegantna »dama« v dekolteju pripomni svojemu soplesalcu, ki je pred tem plesal s preprosto oblečenim dekletom:

— Ali se vam ne zdi, da lahko človek prešodi po obleki značaj dekleta?

— Nemogoče! Jaz sem bil pa doslej prepričan, da ima marsikatera več značaja kot pa obleke!

Vprašanja pa taka

Niso radovedni vsi ljudje, ki vprašujejo — pa tudi vsem ljudem, ki vas vprašujejo, ni mar, da bi se kaj naučili. In kaj je o teh slednjih mislil sloviti grški filozof Sokrat?

K Sokratu je prišel neki mož, rekoč mu: »Poslušaj me, nekaj ti

imam povedati o tvojem prijatelju!«

»Potrpi malce,« ga je prekinil modrec, »ali si že tisto, kar mi nameravaš povedati, presejal skozi tri rešeta?«

»Kakšna tri rešeta?«

»No, poslušaj me dobro: ali si prepričan, da je resnično vse, kar mi hočeš povedati?«

»To ne, slišal sem samo od nekega drugega...«

»Tedad si vendar vse presejal skozi drugo rešeto? Mislim rešeto vsega dobrega...«

»Priznati moram, nisem...«

»In ali si mislil kaj na tretje rešeto in se vprašal, ali je potrebno, da mi govoriš o mojem prijatelju?«

»Potrebno... kaj bi rekel, ni ravno potrebno...«

»Vidiš,« je zaključil Sokrat, »če tisto, kar mi hočeš povedati, ni niti resnično niti dobro niti potrebno — tedaj si zadrži vse raje zase!«

DOBER ODGOVOR

— Hej, vi, ali ste padli v vodo?

— Idiot, saj menda niste mislili, da kar stanujem tukaj!

IZNAJDITELJ

— Kaj pa je vaš mož po poklicu?

— Iznajditelj!

— Ali je že kaj iznašel?

— To pa to. Ko bi vi samo vedeli, koliko izgovorov najde vedno, kadar bi rad šel zvečer v gostilno!

BRODOLOMSKA

Ona (po brodolomu sreča samotnega otoka):

— Kje neki sva?

On (z obžalovanjem):

— Tega vam ne morem natanko povedati, ker sem tudi sam šele prvič tukaj!

TRETJI GUMB

Mnenje učenjaka, ki se bavi s problemi zvoka:

»Najbolj senzacionalna iznajdba po iznajdbi radijskega sprejemnika je iznajdba gumba, ki omogoča poslušalcu, da radioaparata lahko zapre.«

OB RIT KRISTJAN

Priznan italijanski pisatelj je v razgovoru o politiki in veri nedavno tega dejal:

»Samo v enem primeru človek rad ponudi svoje drugo lice: takrat, ko je na eni strani že obrit.«

RAZUMLJIVO

— Pravite, da ste navdušen plezalec? Hm, čudno, tudi jaz sem vsako nedeljo v hribih, pa vas še nikoli nisem srečal...

— Veste, jaz navadno hodim v hribe — inkognito!

SREDNJA POT

— Dolgo časa se nisem mogel odločiti, ali naj postanem slikar ali pisatelj. Potem pa sem se odločil za srednjo pot: postal sem slikar reklamnih napisov.

OBVESTI

CLAUDELA...

Znano je nasprotje med tremi sodobnimi francoskimi pisatelji: Mauriacom in Claudelom na eni strani, kot zagovornikoma katolicizma, in Andrejem Gidom, brezbožnikom do svoje smrti leta 1951. Polemike, ki so šle skozi časopisje ob smrti velikega pisatelja je zaključila groteskna šala. Pismo noša je nekoč prinesel Mauriacu sledečo brzojavko:

»Pekel ne obstaja stop brezskrbno živiš stop obvesti Claudela stop

André Gide.«